Я люблю десятчану сорочку,
Як матусю далеку свою…
Виряджала в чужу стороночку,
Виряджала й прощалась в гаю.
Гомоніла про голод, про злидні,
Про роззуте життя вдовине.
– Приїзди по весні
Хоч на три дні
Та провідай мене.
Та шануйся, шануйся, синочку,
Не заводься з чужими людьми…
А на згадку про мене сорочку
Ось візьми.
Це з своїх конопельок
І робота своя… Далебі —
Цілу зиму сукала куделю
На сорочку тобі.

Ти ж… Як будеш в неділю вдягати
Цю сорочку, – згадай:
Десь далеко в селі стара мати
Вигляда…
Видно, щось ще сказати хотіла —
Про турботне самотнє життя,
Та змарніла верба затремтіла,
Ніби хворе дитя.

Як замірився розхристаний вітер!
Нахилив дерева, захитав:
Він сліди зашкорублого літа
Замітав.

Я пішов, а матуся сплакнула:
– Не забудь, пам’ятай.

Темна ніч огорнула
Темний гай.